

(nad deskou Míši Leichta Je to dobrý?. nebe je modrý)

Se zpožděním se mi dostala do přehrávače v autě deska **Míši Leichta**, kterou letos natočil, smíchal a vydal u Good Day Records Jirky Maška. Má název

Je to dobrý? nebe je modrý

podle jedné z písní. Když jsem poprvé Míšu Leichta viděl, a to je hodně dávno, myslel jsem si, že tenhle chlap musel jako kluk ve škole docela zlobit. Jenže tihle kluci, kterým jsem jako nositel jedniček z chování tak trochu záviděl, byli docela sympatičtí rošťáci a dodnes na ně v dobrém vzpomínají nejen spolužáci, ale i učitelé. Míša Leicht už ve třinácti hrál v kapele Jezdci a od té doby vystřídal několik kapel. Snad nejvíce je spojován s plzeňskou kapelou Cop. Jenže u sólové desky nečekejte obvyklý rytmus ala BG a špílce jako u copáckých desek. Míša Leicht nám na desce ukazuje svou tvář, kterou znají jen ti, kteří jej občas potkali při jeho sólových hraních. Myslím, že tématicky, stylově i textově je možné napsat takové písně, jaké jsou na Míšově desce, až po dosažení určitého věku. Kořen

Míša Leicht

foto: archiv FOLKtime.cz ©

této tvorby je samozřejmě dán geneticky a ne každý vnější projev osobnosti zobrazuje i její vnitřní podobu. Většina lidí typu "samá sranda" je ve skutečnosti dost vážných. Při poslechu *Je to dobrý?* nebe je modrý tam občas onu vážnost cítím, byť není tragická a má nadhled.

Ted' mám před sebou dvanáct písní výhradně z pera (počítače) interpreta.

Už titulní píseň *Lump*, jak by jistě napsal zkušenější kritik než jsem já, knopflerovsky nostalgická - mě dostala na první poslech. Míša vypraví klidným hlasem o osudu lidského vraku, který byl a je dosud člověkem. Podobné téma má i skladba *Modrý chlapi*.

Zde i v jiných písních zcela jistě čerpá ze studijního prostředí zvaného hospoda. Ve dvacátém století znám dva lidi, kteří povznesli hospodské tlachání na velkou literaturu: Jaroslav Hašek a Bohumil Hrabal. Nechci napsat, že třetím je Míša Leicht, ale téma chlapů, kteří jednou v životě uklouzli a postupně se stali "pokérovánými modráky" lze stavět především na hospodských rozhovorech. Vždyť například na tomto základu je postavena celá tvorba spisovatele Jana Pelce, představitele severočeského "androše". Míša Leicht nám klidným hlasem říká, že tak jako tihle "modráci" může koneckonců dopadnout každý.

Píseň *Je to dobrý* s nadhledem povyšuje jednu větu hospodského tlachu v podstatě na životní filosofii. O co vlastně v životě jde, když máme modrý nebe? Souhlasím, aniž musím u nedopitého piva a panáku řešit kačkovské odcizení. *Bonnie a Bert* je tak trochu zpívaný Easy Rider počesku. Koně skryté v rychlé motorce dávají sílu a pocit svobody a na konci čeká zbytečná, ale asi osudová smrt.

Prachy

jsou tak maličko mišíkovské blues, ale i zde je položena otázka: Jsou ty prachy vlastně důležité?

Do *Pražců* dal Míša Leicht své oblíbené téma desperáta na útěku, ale není to tak obvyklé klišé, jako u některých country a jiných kapel, kde kluk z Horní Dolní předstírá, že je Bonnie a Clyde. Míšovi, klukovi z Plzně, toho desperáta docela věřím.

Napsal jsem, že takové písně chtějí určitý věk. Oprávněnost toho tvrzení se projevuje například v písni *Svědění*. Každý se po dovršení určitého věku ptá, když bilancuje, zda vše, co se stalo, bylo dobré nebo špatné? Zkušenost věku se projevuje i písni *Nalejvej*, tedy v závěrečné písni.

Takhle krutej příběh se může stát i vám

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 23 Říjen 2006 04:00

Setkání s bývalou láskou asi prožíváme všichni a všichni zjišťujeme, že v podstatě nikdy neskončila, byla - li opravdu láskou. Jenže většinou nezbývá, než si nechat nalít panáka a vzpomínat. Míša Leicht textově nevytváří velkou poezii, ale jeho texty poetické jsou. Texty jsou psány hovorovým jazykem, ale bez použití argotu. Při poslechu desky si představuji, že sedíme s Míšou u piva a on mi jednotlivé příběhy vypráví svým nezaměnitelným jazykem a stylem, který mimo jiné vytváří jeho nesporné charisma.

Vybral jsem z dvanácti titulů jen několik, aniž bych ty nejmenované nějak zamlčoval či zatracoval. Dramaturgii desky hodnotím jako velmi dobrou a vyváženou. Pokud jde o hudební stránku, je zralá a propracovaná, což u muzikanta typu Míši Leichta není překvapení.

Ve studiu Míša Leicht nebyl jen sám se svou kytarou Furch D 32 SM, ale vedle něj stála řada spoluhráčů. V jedné písni mu pomohla i manželka Ilon, za bicími a perkusemi seděl Jaromír Čížek, elektrické kytary měl na starosti Petr Havrda, pražcové a bezpražcové kytary ovládal Ondřej Podhajský, David Landštof hladil a bil na perkuse, Vojta Zícha v jedné písni rozezněl rezofonickou kytaru, Dan Malczyk housle, bluesman Ondřej Konrád rozezněl foukací harmoniku, Petra Kvasničková, a ve třech skladbách i Jirka Mašek, hráli na klávesy a ve vokálech krom Míši Leichta a dalších je slyšet Míša Hanzlová. Co se mi ale na desce nelíbí, je absence textů na úkor v podstatě prázdné strany bookletu. Texty Míši Leichta stojí za otištění.

Tak si příběhy Míši Leichta poslechněte, protože ? Takhle krutej příběh se může stát i vám.

(CD ***Je to dobrý ? nebe je modrý*** vydal Good Day Records v roce 2006, CD obsahuje 12 písní bez uvedení celkové stopáže, cena neuvedena)